

dre Tjenestemandsklassers Vedkommende. Selvfølgelig har det været overvejet over hele Linien; hvor langt det var rigtigt at gaa ved denne Lejlighed, men i de Administrationsgrene, hvor der findes Tjenestemænd, som nok kunde sidestilles med Kontoristerne, er der oftest af vedkommende Administration blevet gjort Indvendinger, idet man mente, det var af Betydning at have ogsaa blandt de egentlige Arbejdere et faatalligt Personale, der var fastere knyttet til Staten; dette ansaa man for gavnligt for Tjenestens Tarv. Derfor er Princippet ikke gennemført over hele Linien, men væsentlig kun paa to Punkter, to Punkter, der har væsentlig finansiell Interesse, nemlig for Kontorister og for Landpostbude.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger om Ministerpensionerne og mente, at man ikke burde ophæve Adgangen for Ministre til ved kgl. Resolution at kunne sikre sig en højere Pension end den lovmæssige. Jeg kan ikke følge det ærede Medlem deri, idet jeg mener, at det rigtigste er, at der skabes ganske klare Linier, saaledes at de samme Pensionsregler kommer til at gælde for alle, saa at ingen Undtagelsesstilling kan opnaas. Jeg tror, det altid kan være Genstand for Tvivl, hvornaar det vil være rigtigt at anvende Resolutionsvejen og hvornaar ikke. Derfor er det bedst helt at stryge den.

Det ærede Medlem Hr. Parkov har jeg jo svaret gennem forskellige af mine tidligere Bemærkninger. Jeg skal blot nævne en enkelt Ting i hans Tale. Det ærede Medlem anbefalede stærkt Indskrænkning af Antallet af Tjenestemænd ved Tjenesteledighed. Ja, det er jo ogsaa netop den Vej, man gaar i det hele og store, hvor man kan nøjes med at gaa den Vej. Det kan man imidlertid ikke overalt. Hvis virkelig Antallet af Tjenestemænd skal bringes ned til det strengt nødvendige — og det er jo egentlig et Princip, som godkendes fra alle Partiers Side —, kan man ikke nøjes med alene at lade Reduktionen foregaa ved Tjenesteledighed. Det vil være en alt for langsom Vej. Derfor er man nødt til ogsaa at afskedige. Man taler undertiden om dette som noget, der kunde gøre det overflødigt at gaa til en saadan Lønnedsættelse som den, der her er foreslaaet, men dette beror jo paa en fuldkommen Misforstaaelse. Man maa erindre, at siden 1920 har vi stadig indskrænket Antallet af Tjenestemænd. I Tiden fra 1920 til 1924 skete jo de store afgørende Skridt i saa Henseende i Tilslutning til Sparekommissio-

nernes Arbejde, og en meget betydelig Reduktion af Tjenestemændenes Antal fandt Sted, ligesom der den Gang blev fastsat den Arbejdsordning, hvorved vi fik 8 Timers Arbejdsdagen gjort effektiv. Dermed var dog ikke alt naaet, hvad der kunde naas, og det nuværende Ministerium gaar videre ad denne Vej, særlig for de store Statsvirksomheders Vedkommende. Vi har allerede i den offentlige Diskussion talt meget om en forestaaende Indskrænkning af Statsbanepersonalet, og der vil jo ogsaa komme en betydelig Indskrænkning for Post- og Telegrafvæsenets Vedkommende som Følge af de Planer, der arbejdes paa, om en Sammensmeltning af Post- og Telegrafvæsenet. Men endvidere skal jeg erindre om, at der blev nedsat en Administrationskommission — jeg nedsatte den selv i mit sidste Ministeraar — med det Formaal at supplere det Arbejde, der allerede var gjort med Hensyn til Simplificering af Administrationen og med Hensyn til Afskaffelse af ikke fuldt nødvendige Tjenestemandstillinger. Denne Administrationskommission har som bekendt fulden sit Arbejde, og i den var alle Partier repræsenteret, og ogsaa Tjenestemandorganisationerne var repræsenteret i den. Som Følge af Administrationskommissionens Indstillinger har der baade under den foregaaende og under den nuværende Regering fundet forholdsvis betydelige Reduktioner Sted, men naar jeg undtager de store Etater, er det naturligvis ret begrænset, hvad der ad denne Vej kan vindes, og jeg tror ganske vist ikke, om end Arbejdet langtfra er fuldført, at man skal gøre sig Illusioner om, at der ad den Vej kan opnaas finansielle Resultater, som blot i nogen Maade kan erstatte og overflødiggøre den store Besparelse, der her foreslaas paa Lønningerne.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen advarede med forskellige Grunde imod at gaa til en Ændring af Tjenestemændenes Kaar før 1928 og fremhævede atter navnlig dette, at det skattemæssigt set var et meget vanskeligt Aar, idet — paa Grund af Skattens Stigning rundt omkring i Kommunerne, en Stigning, som var begrundet deri, at saa mange slet ingen Indtægt eller en forsvindende lille Indtægt havde haft — de, der havde fast Indtægt, vilde komme højere op med Skatteprocenten. Ja, det er fuldkommen rigtigt, og det er meget beklageligt; men jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at den Tjenestemand, der som Følge af dette kommer til at betale en noget højere Skat, er dog ikke i den